

Programowanie i metody numeryczne

Projekt *Zmienna studnia potencjału*

Bartłomiej Zglinicki
Bartlomiej.Zglinicki@fuw.edu.pl

1. Wprowadzenie

Studnie potencjału obecne są na każdym kursie i w każdym podręczniku mechaniki kwantowej. Stanowią zazwyczaj przykłady, na których prezentowane są własności układów kwantowych, ponieważ układy z potencjałami w postaci najprostszych studni daje się badać analitycznie. Niestety, studnie nieco bardziej skomplikowane niż te najprostsze wymykają się podejściu analitycznemu i wymagają odwołania się do metod numerycznych.

W ramach projektu zbadamy cząstkę w przestrzeni jednowymiarowej, umieszczoną w podwójnej studni potencjału, której kształt zmienia się wraz z upływem czasu, i sprawdzimy, jak – zgodnie z przewidywaniami mechaniki kwantowej – zmienia się w czasie gęstość prawdopodobieństwa znalezienia tej cząstki w różnych punktach studni. Cel ten zrealizujemy korzystając z dobrodziejstw analizy numerycznej.

Zagadnienie to, choć na pozór mało praktyczne, jest tak naprawdę bardzo istotne – potencjały w postaci podwójnej studni odgrywają ważną rolę w mechanice kwantowej i kwantowej teorii pola, gdzie wykorzystywane są do modelowania wielu zjawisk.

2. Sformułowanie problemu i metoda rozwiązania numerycznego

Zacniemy od ścisłego sformułowania badanego zagadnienia na gruncie mechaniki kwantowej. W sekcji 2.1. zapiszemy równanie Schrödingera, które w mechanice kwantowej opisuje ewolucję czasową układu, w postaci odpowiadającej problemowi opisanemu we wprowadzeniu oraz narzucimy odpowiednie warunki na jego rozwiązania. Zawarte tam rozważania są oparte na [1].

Następnie, w sekcji 2.2. omówimy odpowiednie narzędzia numeryczne, które pozwolą nam obliczać wartości przybliżonego rozwiązania tego równania. Przedstawione w tej części informacje pochodzą z [2, 3, 4, 5, 6].

2.1. Równanie Schrödingera

Niech $\Psi = \Psi(t, \mathbf{r})$ będzie funkcją falową pewnego układu kwantowego w reprezentacji położeniowej. Funkcja ta zadaje stan układu, a jej zmienność w czasie opisywana jest przez zależne od czasu równanie Schrödingera, które w reprezentacji położeniowej przyjmuje postać

$$i\hbar \frac{\partial}{\partial t} \Psi(t, \mathbf{r}) = \hat{H} \Psi(t, \mathbf{r}). \quad (1)$$

$\hat{H}$ jest hamiltonianem układu. Będziemy się zajmowali pojedynczą cząstką o masie m umieszczoną w zależnym od czasu potencjale $V = V(t, \mathbf{r})$, zatem

$$\hat{H} = \frac{1}{2m} \hat{\mathbf{p}}^2 + \hat{V} = -\frac{\hbar^2}{2m} \Delta + V(t, \mathbf{r}), \quad (2)$$

gdzie $\hat{\mathbf{p}} = -i\hbar\nabla$ to operator pędu, zaś $\Delta = \nabla^2$ – laplasjan. Wprowadzimy dla wygody jednostki, w których $m = \frac{1}{2}$ oraz $\hbar = 1$. Równanie Schrödingera (1) z hamiltonianem (2) będzie wówczas postaci

$$i\frac{\partial}{\partial t}\Psi(t, \mathbf{r}) = \left(-\Delta + V(t, \mathbf{r})\right)\Psi(t, \mathbf{r}). \quad (3)$$

Będziemy posługiwali się współrzędnymi kartezjańskimi i rozważali wyłącznie przypadek jednowymiarowy – założymy, że funkcja falowa określona jest w $(1+1)$ -wymiarowej czasoprzestrzeni:

$$\Psi : \mathbb{R} \times \mathbb{R} \supseteq \Omega \ni (t, x) \mapsto \Psi(t, x) \in \mathbb{C}. \quad (4)$$

Równanie Schrödingera (3) przyjmie zatem ostatecznie postać

$$i\frac{\partial}{\partial t}\Psi(t, x) = \left(-\frac{\partial^2}{\partial x^2} + V(t, x)\right)\Psi(t, x). \quad (5)$$

Jest to zespolone równanie różniczkowe cząstkowe drugiego rzędu. Rozwiązując je przy ustalonym potencjale $V(t, x)$ oraz warunkach brzegowych i warunku początkowym wyznaczymy funkcję falową $\Psi(t, x)$ na całym obszarze Ω . Znając funkcję falową, będziemy mogli obliczyć gęstość prawdopodobieństwa $P(t, x)$ znalezienia rozważanej cząstki w chwili t w punkcie x :

$$P(t, x) = \left|\Psi(t, x)\right|^2. \quad (6)$$

Powyższy wzór jest poprawny tylko wtedy, gdy wektor stanu jest unormowany, czyli gdy $\langle\Psi(t)|\Psi(t)\rangle = 1$. Równanie Schrödingera zachowuje normę wektora stanu, wystarczy więc, że zadbamy o jego unormowanie w chwili początkowej. Zajmiemy się tym poniżej, ustalając warunek początkowy.

2.1.1. Potencjał

Przyjmijmy w równaniu (5) potencjał w postaci

$$V(t, x) = \begin{cases} \infty, & \text{gdy } |x| > L, \\ -\frac{1}{2}x^2 + \frac{1}{16}x^4 + \gamma x^3 \cos \omega t, & \text{gdy } |x| \leq L, \end{cases} \quad (7)$$

gdzie γ , ω i L są dodatnimi liczbami rzeczywistymi. Potencjał ten odpowiada podwójnej, nieskończonej studni, której dno nie jest płaskie, z zależnym od czasu, okresowym członem o amplitudzie γ i częstotliwości ω .

2.1.2. Warunki brzegowe i warunek początkowy

Będziemy śledzić ewolucję cząstki od chwili $t = 0$ do chwili $t = T > 0$. Z (7) wynika, że $\Psi(t, x) \equiv 0$ poza odcinkiem opisanym nierównością $-L \leq x \leq L$. Możemy się zatem ograniczyć do badania funkcji falowej (4) na obszarze

$$\Omega = [0, T] \times [-L, L], \quad (8)$$

przyjmując warunki brzegowe

$$\Psi(t, x = -L) = \Psi(t, x = L) = 0. \quad (9)$$

Założymy, że w chwili początkowej $t = 0$ funkcja falowa ma postać unormowanej paczki gaussowskiej (pamiętajmy, że $\hbar = 1$):

$$\Psi(t = 0, x) = \frac{1}{\sqrt[4]{\pi}\sqrt{\sigma}} e^{-\frac{1}{2\sigma^2}(x-x_0)^2}, \quad (10)$$

gdzie $-L < x_0 < L$ oraz $\sigma > 0$. Wartości oczekiwane położenia i pędu w tym stanie to:

$$\langle\hat{x}\rangle = x_0, \quad \langle\hat{p}\rangle = 0. \quad (11)$$

Paczka ta odpowiada więc cząstce spoczywającej wewnątrz studni.

2.2. Rozwiązanie numeryczne metodą różnic skończonych

Problem sformułowany w poprzedniej sekcji nie daje się rozwiązać analitycznie, z pomocą przychodzi nam jednak analiza numeryczna. Posłużymy się metodą różnic skończonych: zastąpimy ciągłą czasoprzestrzeń dyskretną siatką punktów, a różniczkowe równanie Schrödingera (5) – odpowiadającym mu równaniem różnicowym określonym na tej siatce. Pozwoli nam to obliczać wartości funkcji falowej w kolejnych chwilach, wyznaczonych przez czasowe współrzędne punktów siatki.

2.2.1. Dyskretna postać równania Schrödingera

Pokryjemy obszar Ω prostokątną siatką punktów, które będziemy nazywać węzłami, o współrzędnych

$$\begin{cases} t = k \Delta t, \\ x = m \Delta x, \end{cases} \quad k, m \in \mathbb{Z}, \quad (12)$$

gdzie Δt i Δx są ustalonymi interwałami. Dla wygody, zamiast posługiwać się bezpośrednio wartościami tych interwałów, wprowadzimy dwie liczby naturalne K i M takie, że $K + 1$ i $2M + 1$ będą liczbami węzłów w kierunku osi, odpowiednio, Ot i Ox , oraz przyjmujemy

$$\Delta t = \frac{T}{K}, \quad \Delta x = \frac{L}{M}. \quad (13)$$

Wówczas

$$k \in \{0, 1, \dots, K\}, \quad m \in \{-M, \dots, -1, 0, 1, \dots, M\}. \quad (14)$$

Od tej pory będziemy rozważali wartości funkcji określonych na Ω wyłącznie w węzłach:

$$\Psi(t, x) \longrightarrow \Psi(k\Delta t, m\Delta x) \equiv \Psi_m^k, \quad (15)$$

$$V(t, x) \longrightarrow V(k\Delta t, m\Delta x) \equiv V_m^k. \quad (16)$$

$$P(t, x) \longrightarrow P(k\Delta t, m\Delta x) \equiv P_m^k, \quad \text{przy czym oczywiście} \quad P_m^k = \left| \Psi_m^k \right|^2. \quad (17)$$

Musimy teraz przedstawić w dyskretniej postaci warunki brzegowe (9) i warunek początkowy (10) oraz, oczywiście, samo równanie Schrödingera (5). W celu dyskretyzacji występującej w tym równaniu drugiej pochodnej przestrzennej możemy posłużyć się standardowym wzorem [2, 3]. Dyskretyzacja pierwszej pochodnej czasowej jest nieco bardziej kłopotliwa, wymaga zastosowania schematu Cranka–Nicolson [2, 3]. Schemat ten jest niejawnym – oznacza to, że nie doprowadzi on nas do jawnego wzoru na wartość funkcji falowej w danym węźle w kolejnym kroku czasowym ($k + 1$), lecz do układu równań liniowych zawierających wartości funkcji falowej w kolejnym kroku czasowym w różnych węzłach. Jest przez to bardziej złożony obliczeniowo niż prostsze, jawne schematy, ma jednak kluczowe zalety: można wykazać, że jest bezwarunkowo stabilny numerycznie oraz że zachowuje normę wektora stanu, czyli że wielkość $\langle \Psi^k | \Psi^k \rangle$ nie zmienia się wraz ze zmianą k – jest to w przypadku równania Schrödingera niezbędne.

2.2.2. Formalizm macierzowy i algorytm rozwiązania równania Schrödingera

Najprostszym sposobem na poradzenie sobie z układem równań liniowych, do którego doprowadzi nas schemat Cranka–Nicolson, będzie zapisanie tego układu w postaci macierzowej:

$$\mathbf{G}^{k+1} \boldsymbol{\Psi}^{k+1} = \mathbf{H}^k \boldsymbol{\Psi}^k, \quad (18)$$

gdzie $\boldsymbol{\Psi}^{k+1}$ jest wektorem, którego składowe to wartości funkcji falowej we wszystkich węzłach w kroku czasowym ($k + 1$), $\boldsymbol{\Psi}^k$ – analogicznym wektorem dla kroku czasowego k , zaś $\mathbf{G}^{k+1}$ i $\mathbf{H}^k$ – macierzami. Macierze te będą miały dosyć regularną postać, wiele spośród ich elementów macierzowych będzie równych 0. Warto podkreślić, że macierze $\mathbf{G}^{k+1}$ i $\mathbf{H}^k$ zależą od k – należy je więc wyznaczać od nowa dla kolejnych

wartości k . Musimy też pamiętać, że wartości Ψ_{-M}^k i Ψ_M^k są dla każdego k zadane przez warunki brzegowe (9) i nie powinny być wyznaczane na podstawie (18).

Rozwiązaniem równania (18) jest wektor

$$\Psi^{k+1} = \mathbf{U}^k \Psi^k, \quad \text{gdzie „macierz ewolucji”} \quad \mathbf{U}^k = (\mathbf{G}^{k+1})^{-1} \mathbf{H}^k. \quad (19)$$

Formalizm macierzowy daje nam zatem prosty algorytm numerycznego rozwiązania równania (5): dla kolejnych $k = 0, 1, \dots, K - 1$:

- 1) wyznaczamy macierze $\mathbf{G}^{k+1}$ i $\mathbf{H}^k$ z (18), a następnie obliczamy macierz $\mathbf{U}^k = (\mathbf{G}^{k+1})^{-1} \mathbf{H}^k$,
- 2) obliczamy wektor Ψ^{k+1} posługując się wzorem (19) i interpretujemy jego składowe jako Ψ_m^{k+1} ; w pierwszym kroku ($k = 0$) po prawej stronie (19) pojawi się wektor Ψ^0 , którego składowe określone są przez warunek początkowy (10).

Wyznamy w ten sposób wielkości Ψ_m^k dla wszystkich wartości k i m . Znając je, możemy już łatwo obliczyć wartości gęstości prawdopodobieństwa P_m^k dla wszystkich k i m , posługując się związkiem (17).

3. Opis projektu

Celem projektu jest przygotowanie programu komputerowego, który posługując się metodą różnic skończonych w sposób omówiony w sekcji 2.2. rozwiąże problem postawiony w sekcji 2.1. Wynikiem działania programu powinna być animacja przedstawiająca ewolucję czasową badanego układu. Każda klatka animacji powinna przedstawiać rysunek, na którym w jednym układzie współrzędnych wykreślone będą gęstość prawdopodobieństwa (6), wyznaczona na podstawie numerycznej zależności (17), oraz potencjał (7), obliczony na podstawie (16), jako funkcje współrzędnej przestrzennej x . Kolejne klatki animacji powinny odpowiadać kolejnym chwilom, czyli kolejnym wartościom wskaźnika czasowego k . Gęstość prawdopodobieństwa i potencjał są wielkościami, których nie można ze sobą porównywać, dlatego na osi pionowej muszą im odpowiadać różne skale; skala gęstości prawdopodobieństwa powinna być zaznaczona przy jednej krawędzi rysunku, natomiast skala potencjału – przy drugiej. Alternatywnie, zamiast animacji program może generować zbiór grafik odpowiadających jej kolejnym klatkom.

Projekt może zostać wykonany przy użyciu wybranego przez Ciebie narzędzia: któregoś z pakietów obliczeń naukowych (np. *Wolfram Mathematica*) lub dowolnego języka programowania. Wedle uznania możesz nawet wykorzystać więcej takich narzędzi (np. jedno do wykonania obliczeń, drugie do wizualizacji wyników). Możesz także swobodnie korzystać ze specjalistycznego oprogramowania do analizy numerycznej (np. zewnętrznych bibliotek numerycznych), a także z pomocy sztucznej inteligencji.

Użytkownik programu powinien mieć możliwość określenia wartości wszystkich parametrów (K , M , T , parametrów potencjału i stanu początkowego etc.). Jeśli przygotujesz projekt w formie, która zakłada pracę bezpośrednio z kodem źródłowym (np. jako notatnik *Wolfram Mathematica* lub *Jupyter Notebook*), parametry muszą być reprezentowane przez zmienne zdefiniowane w pobliżu początku kodu. Gdy zaś projekt zostanie wykonany w postaci skryptu (np. w języku Python) lub kodu przeznaczonego do kompilacji (np. w języku C++), parametry powinny być pobierane ze standardowego wejścia, z pliku lub jako argumenty wywołania.

Gotowy projekt ma zawierać wyłącznie pliki z kodem źródłowym – w przypadku programu przeznaczonego do kompilacji nie trzeba dołączać już skompilowanych plików wykonywalnych. W bardziej skomplikowanych przypadkach należy dołączyć do projektu krótką informację (np. w postaci zwykłego pliku tekstowego) o tym, jak uruchomić lub skompilować projekt i jakie zewnętrzne zależności (np. biblioteki do analizy numerycznej) są do tego potrzebne oraz w jaki sposób przekazać programowi wartości parametrów.

Powodzenia!

Literatura

- [1] Shankar R., *Mechanika kwantowa*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2020.
- [2] *Programowanie i metody numeryczne – Wykład 11. Równania różniczkowe cząstkowe I.*
- [3] *Programowanie i metody numeryczne – Wykład 12. Równania różniczkowe cząstkowe II.*
- [4] *Programowanie i metody numeryczne – Wykład 8. Całkowanie: kwadratury interpolacyjne.*
- [5] Press W.H., Teukolsky S.A., Vetterling W.T., Flannery, B.P., *Numerical Recipes: The Art of Scientific Computing*, Third Edition, Cambridge University Press 2007.
- [6] Boudreau J.F., Swanson E.S., *Applied Computational Physics*, Oxford University Press 2018.